

drugo. Tako se u kroz glas pesnika ovaj sistem pokazuje kao vladavina istog ili identičnog, tj. ovde je na delu načelo identiteta koje je sakriveno unutar učenja o analogiji. Ova ekonomija logocentičkog podražavanja ima za cilje da proizvede i definiše svoje drugo, da ga svede na identitet, i ovako razumljena mimezička umetnost nas ne otvara za ono što je drugo, već drugo svodi na identite kao ono prvo. Mogli bismo reći da ovako razumljena mimetička umetnost čini od onoga drugog nešto ljudsko, ili ničeanski rečeno suviše ljudsko. U pogledu na prethodno, mimetički prikazi drugosti kao i religiozni prikazi transcendencije najčešće imaju oblik upisivanja ljudskog lica u večnost.

Po Deridi mimezis se uvek kreće unutar ili na način kretanja istine. Kao što je poznato, dva su načina na koji Zapad predočava sebi istinu, prvi, gde je istina razumljena kao tačnost, ispravnost ili adekvacija, i gde je mimezis određen kao imitacija (platonistički), i drugi gde je istina razumljana kao prikazivanje same stvari, kao samopojavljivanje ili raskrivanje prirode (*physis*). Unutar ovog drugo razumevanja mimezis se može razumeti kao raskrivanje onog što leži u skrivenosti (*aletheia*). Derida upravo dovodi u pitanje ovo razumevanje mimezisa, što znači da dovodi u pitanje ono što Gadamer razume kao mimezis.

Derida dato posebno jasno pokazuje unutar eseja "Mimik" (podražavanje) gde paralelno čita Platonovu *Državu* i Malarmea. Po Deridi podražavanje ne podražava ništa što postoji pre date delatnosti podražavanja - niti nekakav čin, niti svet. Ne postoji nikakva usaglašenost miemtičke delatnosti i nečega pre nje, u tom pogledu podražavanje bi se moglo odrediti kao čista figuracija - a ne prepražavanje nečega stvarnog u figuraciju/delo kao kod Gadamera. Čini se da prethodno rečeno delom ide u prilog Gadamerovom razumevanju mimezisa. Naime, Derida tvrdi da pošto podražavanje ne imitira ništa, ne reprodukuje ništa, ono mora biti sam proces istine, istine kao prisutno raskrivanje pristunosti